

LBRIS

We know
books

TIMEA Y. ARIN

COLECȚIA
ROMANUL DE DRAGOSTE

*Castelul
de foc*

Volumul II

ambra
2021

CUPRINS

1. Brian	11
2. Jessie	27
3. Brian	37
4. Jessie	47
5. Brian	73
6. Jessie	79
7. Brian	91
8. Jessie	107
9. Brian	127
10. Jessie	139
11. Brian	157
12. Jessie, ziuă 1	167
13. Brian, ziuă 2	179
14. Jessie, ziuă 2	189
15. Brian, ziuă 3	201
16. Jessie, ziuă 3	209
17. Brian, ziuă 4	223
18. Jessie, ziuă 4	231
19. Brian	241
20. Jessie	247

BRIAN

1.

A FOST UN COȘMAR. Da. Unul cumplit. Plutesc în gol, undeva în spațiu, și mă prăbușesc direct în mijlocul iadului. În infernul putrezit, unde frica tuturor devine realitate și încet, foarte încet, simți cum o iei razna.

Chinuitor de încet. Vis sau nu, ăsta-i iadul.

Un frig înțepător îmi pătrunde tot corpul până-n măduva oaselor și mă readuce la realitate. Nu m-am înșelat de două lucruri. Nu am visat. Și sunt în iad. N-aș fi crezut că durerea de a pierde pe cineva este atât de mare. Nu experimentasem până acum frica pierderii.

Jessie. Fiul meu. Mă simt extenuat. Pierdut. Gol. Pustiu.

– Da, îi răspund absent doctorului, știam de sarcină.

Mă uit la el cu speranță și-l implor cu privirea.

– Vă rog, spuneți-mi că fiul meu este bine.

Se uită pentru o secundă la podea, apoi își ridică privirea iar spre mine, cu regret. *Oh! Nu. Oh! Nu. Nu, nu, nu.*

– Mă tem că fătul nu a supraviețuit. Îmi pare rău.

Oficial sunt distrus. Tot spitalul ăsta nenorocit se învârte cu mine, mă sprijin de perete și-mi acopăr ochii cu mâna.

De ce?

– Domnule Castle, spune el și își pune mâna pe umărul meu, ar fi putut sfârși mult mai tragic.

– Mai tragic de-atât? întreb enervat.

– Domnișoara Hill și-ar fi putut pierde viața. Dacă nu ar fi eliminat 90% din otrava înghițită, ar fi murit înainte să ajungă ambulanța. Fiți recunoscător pentru asta.

– Cum adică a eliminat otrava? Știa că a fost otrăvită?

– Nu cred, conform analizelor, cantitatea de otravă rămasă după eliminare nu a mai fost periculoasă pentru ea. Însă pentru făt a acționat instant. Mulțumită sarcinii, să zic așa, a fost salvată.

– Fiul meu i-a salvat viața, spun eu absent, asta vreți să spuneți?

– Și așa putem spune, da.

– Acum ce este de făcut?

– Așteptăm. Medicamentele își fac efectul rapid. Ceea ce o slăbește mai mult este avortul. Dar dacă totul merge bine, mâine se poate recupera de acasă.

– Și, mai putem avea copiii? întreb cu frică.

– Bineînțeles, răspunde el cu un zâmbet.

– Și nu aveți totuși idee cu ce s-a putut otrăvi?

– Nu. De fapt, speram că dumneavoastră să mă puteți lămuri.

Otrava nu putea ajunge accidental în corp.

Poftim? A fost otrăvită dinadins?

– Cum adică? Ceea ce insinuați este o crimă.

– Știu bine, însă asta este realitatea. Vă sfătuiesc să investigați cazul

Otrăvită. Crimă. Cuvintele mi se învârt în cap ca o tornadă. Cine a avut motiv s-o otrăvească?

– Trebuie să plec, spune medicul, vă puteți duce acasă să vă odihniți. Domnișoara Hill este pe mâini bune.

– Nici mort nu plec de-aici! spun puțin prea tăios.

– Cum doriți, sunt de gardă în noaptea asta, voi reveni curând.

– Doctore, îl implor eu, lăsați-mă să intru. Vreau să stau cu ea. Vă rog!

Se uită la mine cu un fel de milă și înțelegere, după care un zâmbet i se așterne pe față.

– Bine, dar să n-o treziți, mă informează el și mă bate ușor peste umăr. Are nevoie de odihnă.

– Sigur, bineînțeles. Mulțumesc.

Intru parcă cu frică în salonul sobru. Mi-e teamă de ce voi găsi înăuntru, dar nu e decât ea, dormind pașnic. Mă îndrept încet spre pat și ochii mi se umplu de lacrimi. *Îmi pare rău, iubito. Îmi pare nespus de rău.* Trag scaunul și mă așez. Îi iau mâna și i-o sărut. Rochia ei verde a fost înlocuită de un halat de spital și încă îi mai pot simți parfumul dulceag.

– Oh, Jessie, habar n-am cum s-a întâmplat asta, dar îți promit că voi afla. Te iubesc atât de mult, cum n-am mai iubit niciodată. Îți mulțumesc că mi-ai dăruit dragostea ta și totodată speranța de a avea curajul să iubesc din nou. Ești cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat. Simt din nou căldura, teama, emoția și sentimentul că aparțin cuiva. Am devenit din nou o ființă umană. Mulțumesc!

Vorbesc singur. Da, sunt disperat. Chiar dacă nu mă poate auzi, vreau să-mi descarc sufletul. De parcă gândind cu voce tare, ar avea mai mult efect. Simt cum mi-au transpirat palmele ținând-o de mână. Mă ridic și îi sărut buzele întredeschise. Gândul îmi fuge la povestea cu Albă ca zăpada, cum sărutul a trezit-o din somnul adânc, ca de moarte. Însă asta e doar în povești. Mă așez înapoi pe scaun și continui să veghez. Îmi las capul peste mâna ei și închid ochii.

Un gând bizar îmi zboară prin cap. În Miami m-am rugat pentru prima oară și așa-zisul Dumnezeu aparent m-a ascultat. Sau sunt doar niște născociri tâmpite create de creier, ca un fel de justificare pentru acel *bine* care ni s-a întâmplat. Să îi cerem

ajutorul unui necunoscut și apoi să-i mulțumim pentru ceva ce oricum s-ar fi întâmplat cu sau fără ajutorul cuiva. Ești singur pe lume. Doar tu și cu tine. Norocul și voința ta.

Dacă există Dumnezeu sau nu, nu știi și probabil nici nu voi afla, dar încep să mă rog, în ciuda luptei din capul meu. Mă rog unei forțe sau unei puteri supranaturale. Pentru Jessie și pentru fiul meu. Ca să putem trece peste dezastrul ăsta. Mă rog până mă ia somnul.

Nu știi cât timp am moșăit, dar m-am trezit ca ars când i-am simțit mâna mișcându-se sub obrazul meu.

– Jessie!

– Hei, spune ea cu un zâmbet șters.

Sar în picioare de fericire și o sărut. Îmi mângâie fața, zâmbind de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

– Cum te simți?

– Bine, spune ea, tu?

– Ce întrebare proastă, pufnesc, eu sunt bine dacă și tu ești, însă, Jessie...

– Da? Ce e? întrebă ea și devine nervoasă la vederea expresiei mele.

– Nimic, răspund.

M-am răzgândit, nu cred că trebuie să aflu deocamdată că a pierdut sarcina.

– Brian, ce-i cu fața asta?

– Nimic, repet și încerc să-mi schimb mimica. Totul e bine.

– Știu, Brian, spune în șoaptă și ochii i se umplu de lacrimi.

– Ce știi?

– C-am pierdut sarcina, rostește abia auzit.

Mi se rupe inima pentru a nu știu câta oară pe ziua de azi.

– Jessie, nu te gânde acum la asta, te rog.

– Mi-am pierdut copilașul, este? șoptește ea.

– Șșș, va fi bine, o consolez eu. Avem ocazia să mai încercăm, ceea ce sper că va necesita multă-multă muncă.

Zâmbesc cu speranța că îi aduc și ei un zâmbet pe chip.

– Oh, Brian! Nu ești supărat?

– Ce tot vorbești? De ce aș fi supărat? Nu e vina ta.

Își freacă ochii și expiră lung.

– De ce nu te duci acasă? Odihnește-te puțin și revii mâine dimineață.

– Nu plec de lângă tine, Jessie, nu-mi poți cere asta.

– Nu fii caraghios, trebuie să dormi.

– Nu trebuie să dorm, trebuie să am grijă de tine.

– Brian, serios acum, sunt bine. Du-te acasă și nu mă mai en-

erva, spune ea prefăcându-se nervoasă, dar zâmbetul o trădează.

Arăți ca naiba, adaugă ea.

– Exact cum mă simt. Ești sigură?

– Foarte sigură, du-te.

– Pe cuvânt de onoare?

– Brian! Serios.

– Dacă ai nevoie de ceva?

– Sunt înconjurată de medici și asistenți.

– Bine, fie, dar mâine la prima oră sunt aici, da?

– Da.

O prind de obraji și o sărut tandru și afectuos. Îmi răspunde la sărut și-și bagă degetele în părul meu. Oh, nu începe asta tocmai aici, tocmai acum. Mă îndrept de spate și îi observ privirea jucăușă. Asta mă face să mă simt puțin mai bine. Merg cu spatele spre ușă, fără să-mi iau privirea de la ea.

– Să mă suni la orice oră din noapte dacă...

– Biiine, mă întrerupe ea, am înțeles, acum pleacă.

– Bine, spun fără tragere de inimă.

Aș fi fost pregătit să dorm la picioarele ei, doar ca să-i fiu aproape, însă la insistențele ei, am pus mâna pe clanță și am deschis ușa.

– Te iubesc, Jessica Hill.

– Te iubesc, Brian Castle.

Parcă mi-am lăsat o bucată din mine în camera aia. Nu sunt deloc fericit cu decizia ei, dar nu vreau s-o supăr. Oricum, voi reveni în câteva ore. Părăsesc clădirea cu miros puternic de dezinfectat și inspir aerul proaspăt. Trebuie să-l sun pe Andy și bag mâna în buzunar după telefon. E mort. Sunt sigur că a încercat și el să dea de mine. Iau un taxi și mă cufund pe bancheta din spate. Îmi las mușchii să se relaxeze în sfârșit, am stat foarte încordat. Devin tot mai somnoros și închid ochii. Tihna este de neprețuit. Doar hurele motorului și sunetele orașului filtrate prin geam. Mă trezesc când șoferul îmi semnalizează discret că am ajuns.

Încerc să fiu la fel de pozitiv precum Jessie și să privesc lucrurile dintr-o altă perspectivă. Îmi amintesc vorbele doctorului. Să fiu recunoscător că Jessie e în viață. Normal că sunt. Însă liniștea pe care mi-am impus-o devine din nou un ghem de nervi. O văd pe Rebecca în fața ușii. Mărșăluiește ca un soldat și la vederea mea începe să alerge spre mine.

– Rebecca! Ce naiba faci aici?

– De ce nu răspunzi la telefon? strigă ea.

– Am rămas fără baterie. Ce cauți aici?

– Îmi făceam griji, nu știam ce s-a întâmplat. Cum e Jessie? întrebă agitată.

– Este în afara oricărui pericol, s-a trezit înainte să plec.

– Oh, oftează ea cu mâna pe piept, mulțumesc, Doamne!

– Poți pleca acasă, o să te anunț mâine cum se simte.

– Crezi că mai pot dormi?

Își trece mâna prin părul ciufulit.

– Și ce-ai de gând să faci? întreb.

Deschid ușa, intru, iar ea mă urmează.

– Oricum, nu înțeleg de ce ești așa de îngrijorată. Tocmai tu.

– Nu fii nesimțit, Brian! Te aștept de vreo două ore.

– Și ai fi putut sta mult și bine, dacă Jessie nu insista să plec.

– Eram îngrijorată.

Oh, futu-! Femeia chiar a așteptat în fața ușii. Ar fi putut foarte bine să stea acasă, fără să-i pese de ce s-a întâmplat. Îmi las capul pe spate. Are dreptate, am fost nesimțit.

– Iartă-mă, Rebecca, sunt cu nervii la pământ.

– Nu e nevoie să-ți ceri iertare. Nu-mi pot imagina tristețea prin care treci acum, dar încerc să înțeleg.

– Merci, sunt extenuat și cu nervii întinși la maxim. Vreau să se termine odată coșmarul ăsta.

– Pentru asta sunt prietenii, spune ea și mă bate pe umăr, voi sta cu tine.

– Nu e nevoie, spun și intru în lift, iar ea mă urmează.

Du-te acasă, ce mama dracu'?

– Prostii, nu trebuie să fii singur, vom găsi împreună o soluție ca să aflăm ce s-a întâmplat.

– Să aflăm cum s-a otrăvit? Ce naiba? Mă crezi vreun agent special?

– Prostuțule, spune ea și-și trece mâna peste spatele meu.

Sunt prea obosit să mă cert. Sper doar că vorbește serios, fiindcă pare afectată.

– Voi dormi pe canapea, vreau doar să ajut. Un ajutor inofensiv, adaug ea repede.

– Vei dormi în camera de oaspeți.

Ușa de la lift se deschide și ieșim. După ultimele ei cuvinte, ceva îmi spune că trebuie să fiu precaut. Alung gândul ăsta. În fond, n-are ce să se întâmple, nu-i așa? Dimineață va pleca și până la urma urmei, vrea să fie de folos și încearcă să ajute.

Intrăm în apartament și mă duc țintă spre bar.

– Ești sigur că e o idee bună să bei acum?

– Da, sunt stresat, spun fără chef și-mi torn un pahar de whisky.

– Ar fi mai bine să-ți menții mintea limpede, Brian.

– De la un pahar nu pătesc nimic.

Mă întind pe canapeaua din living și duc paharul la gură. Sorb îndelung din el și simt acea durere ciudat de plăcută când lichidul chihlimbării îmi arde gâtul.

– Poate că ai dreptate, spune și se așază pe celălalt capăt a canapelei. Sunt extenuată, mă pot servi și eu cu un pahar?

– Te rog, spun și arăt cu mâna spre bar, servește-te.

Mai iau o înghițitură care nu mai arde la fel ca prima, iar următoarea va arde și mai puțin, iar pe a șasea n-o voi mai simți deloc. Rebecca se întoarce cu băutura ei și de data asta se așază pe taburetul din fața canapelei. Păstrează distanța. Deșteaptă fată, bravo.

– Este groaznic, spune din senin, scuturându-și capul abia perceptibil.

– Ă? Ce-ai spus?

Uitasem pentru o secundă că e aici, chiar nu sunt obișnuit cu ea prin preajmă. Trebuie să-l sun pe Alex în legătură cu cazul. De fapt, îi scriu un mesaj scurt chiar acum.

– Că este groaznic, vai.

– Mda, spun eu încă îngândurat.

– Nu se știe ce s-a întâmplat și cum?

– A fost otrăvită, încă nu se știe cu ce fel de otrăvă, dar vom afla. Sper.

– Dumnezeule, otrăvită?

– Da.

Fața îi devine palidă și pupilele dilatate. Spune:

– Bine că nu a pățit nimic. Probabil nu era o cantitate mare de otrăvă, zâmbește nervoasă.

– Ar fi putut muri și ea, spun și realizez ce tocmai am spus.

– Cum adică și ea?

Futu-i! Faptul că trebuie să repet asta cu voce tare din nou, e ca un junghi direct în inimă.

– Rebecca, Jessie era însărcinată.

De data asta fața ei capătă toate culorile curcubeului, dar oscilează mai mult între galben și verde. Șocul este vizibil. Înghite sec și cu un zâmbet forțat întreabă slab:

– În-în-însărcinată?

– Da, și a pierdut copilul, spun repede ca să-mi curm suferința.

Spusă cu voce tare pare și mai greu de suportat și îi simt apăsarea dureroasă

– Oh, nu! spune ea, dar parcă nu mi se adresează mie, ci unui punct de pe măsura de cafea.

– E groaznic... fiul meu...

Nici nu realizez, însă tocmai mă deschid în fața ei. Mă vede în cel mai vulnerabil moment din viața mea. Înghit restul de whisky din pahar și mă uit pentru prima dată de când am intrat în apartament la Rebecca. Arată groaznic.

– Hei, spun, va fi bine. Este un accident cumplit, dar totul va fi bine, OK?

O consolez pentru că arată varză. Își bea toată băutura dintr-o înghițitură. Nu răspunde imediat.

– Nenorocirea asta necesită încă un pahar de putere.

– Bine zici!

Îi întind paharul gol.

– Plîn, te rog.

Închid ochii pentru un moment, până ajunge Rebecca cu băutura. Nu pot sta aici fără Jessie, și cu Rebecca pe deasupra, este atât de greșit, din atât de multe puncte de vedere. Total greșit. Chiar și eu mă urăsc pentru asta, darămite dacă ar afla cineva? Nu există niciun motiv suficient de plauzibil ca s-o las să calce, nu să doarmă, ci să calce în apartamentul ăsta. Cu toate astea, tocmai am făcut-o. Cred ca prostul că mai există suficientă omenie și compasiune în inima ei stricată, încât să nu pună și de data asta ceva la cale.

– Poftim, spune și-și ciocnește paharul de al meu.

Următoarea gură de whisky o ia în direcția greșită. Direct în cap. Îi simt greutatea în creier și-mi relaxează corpul. Simt cum îmi pulsează tâmplele și aud un țuit subtil în urechi.

Bem încă un pahar împreună și deja nu mai sunt încordat deloc. O ascult pe Rebecca dintr-un motiv de neînțeles pentru mine, fiindcă nici mort n-aș fi făcut asta într-o altă zi. În plus, partea îngrijorătoare este felul ei de a fi. E răutăcioasă și răz-bunătoare, însă cantitatea considerabilă de whisky m-a făcut să mă deschid în fața ei. *Amețesc ca dracu'. Mă uit o secundă la paharul din mâna mea și mă strâmb. Nu mai cumpăr whisky-ul ăsta, deși era preferatul meu. Se pare că îmbătrânesc și nu mai suport băuturile.*

I-am povestit Rebeccăi toate nenorocirile care mi s-au întâmplat la birou. Despre Noah și despre bănuiala mea în ceea ce-l privește pe James. Cât am vorbit, Rebecca a scos câte un oftat din când în când.

Mai iau o înghițitură zdravănă de alcool. Mi-e pansament în momentul de față. Sunt convins că în mai puțin de cinci ore, când voi fi trezit de alarmă, de Martha sau de Andy, voi regreta amarnic, dar acum nu mai gândesc limpede. Mă las dus de val, năucit, în direcția în care băutura vrea să mă ducă. Îmi place senzația asta de amorțeală. Mă uit încruntat la lichidul maroniu și încerc să număr paharele băute. Nu știu câte au fost, dar un lucru știu clar, că paharul meu este din nou gol.

Mă ridic să-mi mai torn și-mi simt picioarele ca de gelatină. Pășesc precaut, deși nu simt podeaua sub picioare. Parcă aș fi purtat de un covor magic invizibil. Mă sprijin de bar și-mi încleștez mâna pe gâtul sticlei. Nu de alta, dar mă tem să n-o scap.

– Brian?

Întorc capul prea brusc. *Alegere greșită.*

– Lasă-mă să te ajut. Tu du-te și stai jos.

Mă conduce puțin prea repede pentru ritmul meu, înapoi pe canapea, și-mi las capul să cadă pe spate.

– Deși nu cred că e o idee bună să mai bei.

– Sun' 'ine, spun cu limba împleticită, dar *jur* că mintea mi-e muult mai trează decât par atunci când vorbesc.

Iau băutura și trag o dușcă.

– Brian, îți comand ceva de mâncare, bine?

– Ă?

– Dragule, nu arăți prea bine.

Văd în ceață. Toată camera e cufundată în întuneric. Parcă-mi mișc capul cu încetinitorul, căutând sursa vocii familiare.

– Sunt bine, spun.

Sau am zis-o doar în capul meu. N-am idee, dar dintr-odată mintea parcă mi s-a limpezit și camera și-a recăpătat lumina gălbuie lăsată de veioza din hol. Totul pare clar acum.

M-am trezit. Am visat totul. Vreau să deschid gura să spun ceva, dar efectiv sunt paralizat de uimire, nu-mi vine să cred ce văd. Este doar la doar câțiva pași de mine și se apropie cu mâna întinsă. Are un zâmbet dulce pe buze. Nu văd bine. Să mă piște cineva.

Când în sfârșit reușesc să-mi dezmoțesc creierul, un singur cuvânt îmi părăsește gura.

– Jessie?

– Șșt, spune ea zâmbind, haide iubitele, să ne culcăm.

– Dar...

– E târziu.

– Dar tu nu...

Jessie se întoarce și se uită chiorâș spre mine, de parcă mi-ar fi crescut două capete.

– Eu nu, ce?

– Accidentul... spitalul... avortul.

– Ce?! Ce accident? Ce avort? Despre ce vorbești, Brian?